

Załącznik do zarządzenia Ministra
Finansów z dnia 16 grudnia 1975 r.
(poz. 5).

Ogólne warunki

umów sprzedaży i umów dostawy kruszywa budowlanego między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

§ 1. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o kruszywie, rozumie się przez to następujące kruszywa budowlane: kruszywa mineralne naturalne, kruszywa mineralne łamane, z wyjątkiem grysów do sztucznego kamienia; kruszywa sztuczne, jak keramzyt, łupek samoczynnie przepalany, glinoporyt oraz kruszywa z żużli paleniskowych.

§ 2. 1. Sprzedawca jest obowiązany dołączyć dla kupującego świadectwo jakości (atest) dostarczanego kruszywa ze wskazaniem normy właściwej dla tego kruszywa.

2. Sprzedawca dostarczający kruszywo za pośrednictwem przewoźnika jest obowiązany podać w liście przewozowym:

- 1) numer umowy sprzedaży,
- 2) oznaczenie jakości towaru przez wskazanie normy właściwej dla dostarczanego kruszywa.

§ 3. Podstawą rozliczenia kruszywa przy odbiorze od sprzedawcy jest ilość ustalana przez strony przy wydaniu kruszywa przez sprzedawcę, natomiast przy dostarczeniu kruszywa przez sprzedawcę za pośrednictwem przewoźnika — ilość stwierdzona przez kupującego w środku transportowym.

§ 4. 1. Ilość sprzedanego kruszywa ustala się według ciężaru — w tonach albo według objętości — w metrach sześciennych.

2. Według ciężaru ustala się ilości:

- 1) kruszywa mineralnego łamanego,
- 2) kruszywa sztucznego z łupka samoczynnie przepalanego,
- 3) kruszywa z żużli paleniskowego.

3. Objętościowo ustala się ilości:

- 1) kruszywa mineralnego naturalnego,
- 2) kruszyw sztucznych, np. keramzytu, agloporytu i glinoporytu.

§ 5. 1. Jeżeli w umowie nie przewidziano inaczej, ilość kruszywa sprzedawanego w jednostkach objętościowych ustala się:

- 1) gdy odbiór kruszywa następuje w środku transportowym — po uprzednim wyrównaniu luźno nasypanego kruszywa,
- 2) gdy wydanie kruszywa następuje w środku transportowym u kupującego — przy ustalaniu ilości należy uwzględnić dopuszczalne w granicach do 10% zmniejszenie się objętości kruszywa luźno nasypanego przy załadunku wskutek utrzęsienia się w czasie przewozu.

2. Gdy odbiór kruszywa następuje u kupującego, a kupujący kwestionuje ilość ustaloną w sposób określony w ust. 1 pkt 2, ilość kruszywa ustala się przez pomiar objętości kruszywa w przyzmacz o kształcie ostrosłupa ściętego o podstawie prostokątnej; długość boków prostokąta może być dowolna, natomiast wysokość przyzmy powinna wynosić co najmniej 1 m; wymiary przyzmy powinny być obliczone jako średnia co najmniej trzech pomiarów wykonanych w różnych miejscach.

§ 6. Jeżeli jedna ze stron dysponuje urządzeniami ważącymi i określa ilość kruszywa w tonach, a druga strona określa ilość kruszywa w metrach sześciennych, przy przeliczaniu tych miar stosuje się następujące zasady:

- 1) ciężar kruszywa sprzedawanego w stanie luźnym ustala się zgodnie z wymaganiami normy,
- 2) ciężar 1 metra sześciennego kruszywa, ustalony zgodnie z pkt 1, stanowi współczynnik przeliczenia ilościowego w metrach sześciennych kruszywa na tony i odwrotnie,
- 3) sprawdzenia ciężaru 1 metra sześciennego kruszywa w stanie luźnym dokonuje sprzedawca nie rzadziej niż raz na kwartał, przy każdej zmianie technologii, przy wyraźnie dostrzegalnej zmianie składu ziarnowego kruszywa oraz gdy zażąda tego kupujący,
- 4) dla przeliczeń ilościowych metrów sześciennych na tony i odwrotnie dopuszcza się stosowanie umownych współczynników przeliczeniowych opartych na badaniach średnich ciężarów poszczególnych rodzajów kruszywa w stanie luźnym.

§ 7. Umowę uważa się za wykonaną należycie, mimo że ilość kruszywa, o którym mowa w § 4 ust. 2, dostarczonego w stanie luźnym, ustalona według ciężaru odbiega o $\pm 5\%$ od ilości deklarowanej.

§ 8. Jeżeli podczas odbioru jakościowego kruszywa mineralnego naturalnego kupujący stwierdzi, że wilgotność kruszywa przekracza:

— dla piasku	10%,
— dla pospółki	6%,
— dla mieszanki żwirowo-piaskowej	5%,
— dla żwiru	3%,

sprzedawca jest obowiązany udzielić bonifikaty w wysokości 1% ceny za każdy 1% przekroczenia wyżej wymienionej wilgotności.

6

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 grudnia 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie upoważnienia terenowych organów administracji państwowej do zaniechania ustalania niektórych zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 11 kwietnia 1975 r. w sprawie upoważnienia terenowych organów administracji państwowej do zaniechania ustalania niektórych zobowiązań podatkowych (Monitor Polski Nr 13, poz. 75) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 2 skreśla się wyrazy „budynków oraz mie-
nia w gospodarstwach rolnych”;

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Do wydawania decyzji w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych określonych w § 1 ust. 1 uprawnione są:

- 1) terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego do wysokości 5.000 zł za rok podatkowy,
- 2) terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego do wysokości 10.000 zł za rok podatkowy.

2. Granice uprawnień określone w ust. 1 dotyczą poszczególnego zobowiązania podatkowego. Jeżeli chodzi o należności wchodzące w skład zobowiązania pieniężnego — uprawnienia te dotyczą łącznej kwoty

tych należności, a z tytułu podatków obrotowego i dochodowego — łącznej kwoty tych podatków.”;

3) skreśla się § 5.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: H. Kisiel

7

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 17 grudnia 1975 r.

w sprawie świadectw pochodzenia towarów przywożonych w handlowym obrocie towarowym z zagranicą.

Na podstawie § 3 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1975 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 40, poz. 210) zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadectwo pochodzenia towaru, o którym mowa w § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1975 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 40, poz. 210), nie jest wymagane, jeżeli:

- 1) pozwolenie przywozu wydane przez Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej tak stanowi,
- 2) z deklaracji celnej nadawcy lub dokumentów przewozowych wynika, że towar jest przywożony bezpośrednio z kraju pochodzenia,
- 3) eksporter złoży na fakturze lub deklaracji celnej oświadczenie, że wszystkie wymienione towary pochodzą ze wskazanego kraju pochodzenia,
- 4) na towarze zamieszczono w sposób trwały oznaczenie kraju pochodzenia.

§ 2. Świadectwo pochodzenia towaru powinno zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres eksportera oraz importera,
- 2) numer kontraktu,
- 3) nazwę towaru określającą dostatecznie jego rodzaj oraz w miarę możliwości numer pozycji nomenklatury brukselskiej,
- 4) wskazanie rodzaju transportu, a przy transporcie morskim również nazwę statku,
- 5) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem pochodzenia jest produktem naturalnym lub wytworzonym całkowicie w danym kraju, a w razie przetworzenia towaru stwierdzenie, że nie mniej niż 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetworzenia,
- 6) znaki i numery opakowania, liczbę sztuk i rodzaj opakowania oraz masę brutto i netto,
- 7) miejscowość i datę wystawienia świadectwa pochodzenia, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo pochodzenia oraz podpis osoby wystawiającej.

§ 3. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w języku angielskim lub francuskim, a dodatkowo może być wystawione w dowolnym innym języku obcym. Urząd celny może żądać tłumaczenia na język polski całego świadectwa lub tylko nazwy towaru.

2. Tłumaczenie świadectwa pochodzenia towaru może być również dokonane w kraju i jest wolne od uwierzytelnienia, chyba że urząd celny ma uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie, zwłaszcza nazwy towaru, jest właściwe.

§ 4. Poprawki dokonane na świadectwie pochodzenia towaru, zwłaszcza dotyczące danych odnoszących się do

towaru, kraju pochodzenia i kraju przeznaczenia, powinny być omówione i stwierdzone podpisem oraz pieczęcią urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo.

§ 5. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w kraju pochodzenia towaru.

2. Świadectwo pochodzenia towaru może być wystawione przez:

- 1) izby przemysłowe i handlowe,
- 2) inne instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i przez niego uznane.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli umowy handlowe stanowią, że świadectwa pochodzenia wystawiają w kraju pochodzenia towarów inne określone instytucje.

4. Uprawnienia izb przemysłowych i handlowych oraz innych instytucji (ust. 2 i 3) w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia podlegają weryfikacji przez placówki konsularne lub handlowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 6. Na wniosek zgłaszającego towar do odprawy celnej urząd celny może uznać duplikat świadectwa pochodzenia towaru, jeżeli zgłaszający uprawdopodobni, że oryginał nie może być przedstawiony wskutek zaginięcia.

§ 7. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być doręczone urzędowi celnemu przy zgłaszaniu towaru do odprawy celnej.

2. Jeżeli zgłaszający, z usprawiedliwionych przyczyn, nie może złożyć świadectwa pochodzenia towaru w terminie, o którym mowa w ust. 1, a zatrzymanie towaru mogłoby spowodować jego zepsucie się albo narazić odbiorcę na wysokie koszty lub straty, urząd celny na pisemny wniosek zgłaszającego może zezwolić na złożenie świadectwa pochodzenia towaru w terminie późniejszym, jednak nie dłuższym niż 30 dni od dnia dokonania odprawy celnej.

3. W razie niezachowania odroczonego terminu złożenia świadectwa pochodzenia towaru urząd celny wzywa zobowiązanego do zapłaty różnicy cła między cłem pobranym a cłem należnym.

§ 8. W razie przywozu większej partii towaru niż określona w świadectwie pochodzenia towaru świadectwo to może być zastosowane przez urząd celny tylko do ilości towaru wymienionej w świadectwie, chyba że różnica nie przekracza 10% ilości towaru podanej w świadectwie pochodzenia i stwierdzonej w wyniku kontroli celnej.

§ 9. Towar, na który wystawiono świadectwo pochodzenia, może być zgłoszony do odprawy celnej partiami w jednym lub w kilku urzędach celnych.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej:
w z. H. Pruchniewicz